

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **H. I.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA19-R3-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 18. 6. 2025, č. j. 61 Az 1/2025-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce je státním občanem Ázerbájdžánské republiky (dále jen „Ázerbájdžán“). Dne 11. 8. 2020 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“) poté, co byl do České republiky přemístěn ze Spolkové republiky Německo, kde podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[2] V průběhu řízení byl s žalobcem i jeho manželkou, jež také podala žádost o mezinárodní ochranu, opakovaně proveden pohovor. Žalobcův azylový příběh lze rámcově vymezit tak, že o mezinárodní ochranu požádal z politických důvodů. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné politické organizace. V roce 2019 se zúčastnil tří mítinků na protest proti ázerbájdžánské vládě (19. 1. 2019, 8. 10. 2019 a 19. 10. 2019). Při posledním z nich byl zadržen policií, odveden do policejního autobusu a fyzicky napaden, v důsledku čehož ztratil vědomí. Policisté jej poté vysadili z autobusu na ulici. Okoljdoucí jej odvezli do nemocnice, kde byl čtyři dny hospitalizován. Utrpěl různá zhmoždění (včetně zhmoždění žeber a prstů na ruce) a tržnou ránu na čele. Žalobce uvedl, že mu byla v nemocnici vystavena lékařská zpráva, kterou přiložil k žádosti o udělení mezinárodní

ochrany v Německu. Policie po uvedeném incidentu zaslala žalobci tři předvolání, v nichž bylo uvedeno, že se zúčastnil protestu na místech, kde to bylo zakázáno, a stavěl se do opoziční role. Tato předvolání byla předána jeho matce. Policie se jeho otce vyptávala, kde se žalobce nachází. Dále žalobce na svém facebookovém profilu sdílel videa poukazující na různé příběhy neznámých lidí, kterým stát nepomohl.

[3] Dvě rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany byla zrušena krajskými soudy. V pořadí třetím rozhodnutím ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA19-R3-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný opětovně neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Dospěl k závěru, že žalobce v průběhu doplňujících pohovorů neodstranil rozpory ve svých výpovědích ani nejasnosti plynoucí z předložených listin. Žalovaný nepovažoval za věrohodná tvrzení žalobce o jeho politické aktivitě, o tom, že byl při demonstraci fyzicky napaden policií, a o souvisejícím trestním stíhání v zemi původu. Rozpory identifikované žalovaným se týkají počtu účastí na protestech, aktivity na sociálních sítích a okolností, za nichž byly opatřeny předložené listiny. Žalovaný shledal nesoulad i ve vztahu k výpovědi žalobcovy manželky, která některá jeho tvrzení nepodpořila či je popřela. Zejména žalovaný zdůraznil, že zatímco žalobce opakovaně uvedl, že si vízum na Velvyslanectví České republiky v Ázerbájdžánu začal vyřizovat až po propuštění z nemocnice, přičemž právě napadení při demonstraci dne 19. 10. 2019 bylo důvodem, pro který se s manželkou rozhodli opustit zemi původu, podle záznamů o vyřizování žádosti o vízum podal žalobce tuto žádost již dne 9. 10. 2019 a vízový štítek byl do jeho cestovního pasu vylepen dne 16. 10. 2019. Tento zásadní rozpor nedokázal žalobce přesvědčivě vysvětlit.

[4] Žalovaný vyhodnotil žalobcem předloženou lékařskou zprávu i dopis od ázerbájdžánské policie („příkaz k zatčení“) jako padělky. V lékařské zprávě neodpovídaly oficiálním údajům logo nemocnice, otisk razítka, jméno lékaře ani adresa zařízení. Pravost zprávy zpochybňuje i její obsah, neboť postrádá základní náležitosti (osobní údaje pacienta nad rámec jména, popis vyšetření, diagnózu, léčbu či označení konkrétního oddělení). Zpráva naopak obsahuje závěr o původu zranění, který by ovšem vyžadoval odborné posouzení. Obdobné nedostatky žalovaný shledal i u dopisu od policie. Dokument, jenž měl prokazovat, že je žalobce trestně stíhán, neodpovídal oficiálním vzorům rozhodnutí o vyhlášení pátrání a postrádal řadu zákonem předepsaných náležitostí. Výpověď žalobce ohledně počtu dopisů, které mu policie zaslala, a způsobu, jímž byl předložený dopis předán žalobci, byla navíc v průběhu řízení proměnlivá a jednotlivé verze protichůdné. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že žalobce v letech 2015-2018 pobýval ve Spolkové republice Německo pod falešnou identitou a na základě padělaných dokladů.

[5] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, které ji zamítl rozsudkem ze dne 18. 6. 2025, č. j. 61 Az 1/2025-47. Ztotožnil se s žalovaným, že rozpory a nesrovnalosti činí předkládanou verzi azylového příběhu zcela nevěrohodnou. Krajský soud poukázal na zásadní rozpor, kdy žalobce tvrdil, že důvodem jeho odchodu z vlasti byla účast na demonstraci dne 19. 10. 2019, avšak o vízum do České republiky požádal již dne 9. 10. 2019, tedy ještě před konáním dané demonstrace.

[6] Krajský soud shledal, že žalovaný v dalším řízení postupoval v souladu s jeho závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Žalovaný v rámci doplňujících pohovorů zajistil řádné tlumočení, doplnil relevantní informace o zemi

pokračování

původu a umožnil žalobci, aby objasnil nesrovnalosti v jeho předchozích výpovědích i předložených dokumentech. Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že žalobce nedokázal nesrovnalosti přesvědčivě a věrohodně objasnit. Zároveň přisvědčil závěru o nepravosti předložených listin, neboť žalobce neposkytl věrohodné vysvětlení jejich původu a obsahu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel namítl, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou, podle níž žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku krajského soudu. Žalovanému bylo uloženo hodnotit případné rozpory ve výpovědích v kulturním, náboženském a rodinném kontextu, nikoli pouze podle střeoevropských standardů. Krajský soud se však omezil na obecné konstatování, že žalovaný zajistil tlumočení a doplnil zprávy o zemi původu, aniž se zabýval tím, zda bylo jádro závazného právního názoru skutečně respektováno.

[9] Krajský soud založil závěr o nevěrohodnosti azylového příběhu v zásadě na jediném rozporu mezi datem podání žádosti o vízum (9. 10. 2019) a datem konání demonstrace (19. 10. 2019). Tento postup je nepřiměřeně formalistický a nerespektuje praxi politických oponentů v represivních režimech, kteří si víza často vyřizují preventivně. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) plyne, že se posouzení věrohodnosti řídí standardem přiměřené pravděpodobnosti, nikoliv požadavkem absolutní bezrozpornosti. Skutečnost, že stěžovatel požádal o vízum ještě před datem konání demonstrace, sama o sobě neprokazuje, že motivace stěžovatele k útěku nebyla politická. Azylové příběhy se vyvíjejí v reakci na aktuální události a závěr o účelovosti nelze činit na základě jediné pochybnosti bez celkového zhodnocení všech okolností a jejich souvislostí. Závěr o nevěrohodnosti lze opřít pouze o skutečnosti, u nichž je téměř jisté, že se nestaly. Časový nesoulad mezi podáním žádosti o vízum a demonstrací takovou skutečností není. Stěžovatel nadto nedostal reálnou možnost vysvětlit vytýkané rozpory. Ačkoli s ním byly opakovaně vedeny pohovory, byly čistě formální a nesměřovaly ke zjištění podstatných skutečností.

[10] Žalovaný i krajský soud odmítli stěžovatelem předložené důkazní prostředky jako padělky na základě formálních nedostatků těchto listin, aniž si vyžádali odborné ověření. Přitom judikatura zdůrazňuje, že listiny je třeba hodnotit v kontextu místních poměrů. Skutečnost, že předložené dokumenty neodpovídají oficiálním vzorům, je zcela běžným jevem v autoritářských režimech, kde jsou odpůrcům režimu oficiální dokumenty často odpírány nebo mají odlišnou formu. Na tuto otázku nelze uplatňovat české standardy, což je i v rozporu s doporučeními krajského soudu z předchozího rozsudku. Nedostatek údajů v lékařské zprávě (např. diagnózy či uvedení konkrétního oddělení) vysvětluje stěžovatel tím, že byl ošetřen neoficiálně. Řádně vyplněnou zprávu tak nebylo možné získat.

[11] Stěžovateli nebylo umožněno podstoupit nezávislé lékařské vyšetření k doložení trvalých zdravotních následků a krajský soud se touto možností vůbec nezabýval. Stěžovatel přitom uvedl, že má po policejním zásahu trvalé následky. K tomu měl být zajištěn znalecký posudek.

[12] Krajský soud uzavřel, že stěžovatel nepatří k „opozičním osobám“, neboť nebyl členem žádné politické strany. Tento závěr není správný. Pronásledování se může vztahovat i na jednotlivce, kteří se účastní demonstrací nebo veřejně vyjadřují protirežimní postoje. Stěžovatel poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která dokládá, že Ázerbájdžán systematicky kriminalizuje opozici a zneužívá trestní stíhání k umlčení kritiků režimu.

[13] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, případně zamítl jako nedůvodnou. Kasační námitky stěžovatele jsou účelové. Jejich cílem je nahradit chybějící vysvětlení rozporů. Ačkoli stěžovatel tvrdil, že impulsem k vycestování byly incidenty navazující na jeho účast na demonstraci dne 19. 10. 2019, požádal o vízum do České republiky již dne 9. 10. 2019. Stěžovatel se pokouší tento časový nesoulad vysvětlit v kasační stížnosti tvrzením, že mohl o odjezdu ze země původu uvažovat ještě před uvedenou demonstrací. Žalovaný je považuje za spekulativní a účelové, stěžovatel nic takového dříve netvrdil. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkami směřujícími proti vedení doplňujících pohovorů. Stěžovatel byl v jejich průběhu výslovně dotázán, zda se chce k rozporu v časových údajích vyjádřit. Skutečnost, že stěžovatel nedokázal rozpory věrohodně vysvětlit, nelze zhojit rozšiřováním jeho výpovědi až v kasační stížnosti. Námitky týkající se hodnocení stěžovatelem předložené lékařské zprávy a policejního dopisu jsou neopodstatněné.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Vzhledem k tomu, že v předcházejícím soudním řízení rozhodoval specializovaný samosoudce, musí NSS dle § 104a odst. 1 s. ř. s. dále posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud tomu tak není, odmítne ji pro nepřijatelnost. Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti NSS vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, dle kterých je kasační stížnost přijatelná, pokud (i) se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny jeho judikaturou, (ii) se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (iii) je třeba učinit judikturní odklon, a (iv) by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] Stěžovatel se k přesahu vlastních zájmů nevyjadřuje. Kasační stížnost se netýká právních otázek, které nebyly judikaturou NSS řešeny nebo byly řešeny rozdílně, ani nevyvolává potřebu judikurního odklonu. Není proto možné uvažovat o přijatelnosti dle prvních tří výše popsaných důvodů. Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. NSS tak musí posoudit, jestli krajský soud v napadeném rozsudku pochybil, zda se jednalo o zásadní pochybení a jestli mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Stěžovatel namítá, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou, podle níž žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku krajského soudu č. j. 61 Az 2/2023-58. Krajský soud k tomu uvedl, že žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku a náležitě reagoval na dříve vytýkané nedostatky, tedy provedl doplňující

pokračování

pohovory, zajistil za tím účelem řádné tlumočení (právě pochybení týkající se tlumočení pohovoru bylo zrušujícím důvodem obsaženým v rozsudku č. j. 61 Az 2/2023-58), doplnil relevantní informace o zemi původu, umožnil stěžovateli objasnit nesrovnalosti v jeho předchozích výpovědích i předložených dokumentech (v návaznosti na závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku č. j. 30 Az 6/2021-54). Krajský soud dále poukázal na to, že po vydání předchozího zrušujícího rozsudku byly obstarány další podstatné podklady pro rozhodnutí (vedle několika doplňujících pohovorů též záznam o vyřizování žádosti o vízum). Žalovaný tak podle něj shromáždil dostatek podkladů vyvracejících pravost předložených listin a samotné tvrzení stěžovatele, že opustil zemi původu až na základě účasti na demonstraci. Ve světle ustálené judikatury nelze takové odůvodnění rozsudku považovat za nepřezkoumatelné (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[17] NSS se dále zabýval námitkami souvisejícími se závěrem o nevěrohodnosti stěžovatele. K tomu je třeba předeslat, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je důkazní břemeno rozloženo mezi správní orgán a žadatele. Správní orgán má povinnost použít veškeré dostupné prostředky k zajištění nezbytných důkazů, včetně informací o zemi původu. Stěžejní význam v tomto typu řízení má nicméně výpověď žadatele. Obecně platí, že žadatel nemá povinnost svá tvrzení prokazovat. Je však na něm, aby poskytl správnímu orgánu pravdivou, úplnou a konzistentní výpověď ohledně svého azylového příběhu. Jelikož často není v možnostech žadatele prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti a při pohovoru zásadním měřítkem jeho věrohodnosti (viz rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004-40). Vzhledem k tomu, že žadatel není zpravidla schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu ze země původu žádný důkaz, musí si být vědom důležitosti informací uvedených před správním orgánem. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou proto chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné (viz rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Azs 21/2012-37). Povinností správního orgánu je, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Rozsah této povinnosti správního orgánu však ovlivňuje mimo jiné věrohodnost tvrzení žadatele, jejíž nižší míra může vyplývat například z rozporů ve výpovědích (viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2023, č. j. 10 Azs 122/2023-23).

[18] Ani maximální úsilí žadatele a správního orgánu však nemusí být vždy úspěšné a řadu tvrzení žadatele nebude možné nijak doložit ani vyvrátit. Pro taková tvrzení se obecně aplikuje důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“. Pokud je byt jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé nebo že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování. Pokud tvrzení žadatele splňuje podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice), je správní orgán povinen z nich vycházet (viz rozsudky NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70 a ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007-64).

[19] Důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ správní orgán neaplikuje, pokud dospěje k závěru, že žadatel je nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti. V tomto případě může správní orgán bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného

a nemusí se dále zabývat hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností (viz rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Azs 3/2012-45, a ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 Azs 354/2020-31).

[20] V posuzované věci bylo klíčové posoudit, zda žalovaný správně vyhodnotil, že stěžovatel není věrohodný. Pro vyhodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele se používají tzv. indikátory věrohodnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS). Mezi indikátory věrohodnosti se řadí vnitřní a vnější konzistentnost výpovědi žadatele, plauzibilita výpovědi, podrobnost výpovědi, nebo chování žadatele v průběhu řízení. Vnitřní konzistentnost je posuzována s ohledem na její koherentnost v průběhu celého řízení. V rámci tohoto indikátoru se ověřuje, zda se v žadatelově výpovědi nevyskytují závažné rozpory. Drobné nesrovnalosti ve výpovědích mohou být důsledkem nepřesností v překladu, časového odstupu od popisovaných událostí, emocionálního vypětí spojeného s určitými zážitky či dalších podobných faktorů. Drobné rozpory obvykle nejsou samy o sobě důvodem pro závěr o nevěrohodnosti žadatele. Rozpory, na nichž správní orgán zakládá svůj závěr o nevěrohodnosti, se musí týkat významných skutečností a musejí přesvědčivě vypovídat o nevěrohodnosti žadatele (viz rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2024, č. j. 5 Azs 306/2023-51).

[21] Krajský soud v souladu s výše shrnutými judikaturními závěry shledal, že azylový příběh stěžovatele je nevěrohodný. Jeho tvrzení vykazují zásadní vnitřní i vnější nekonzistentnost, a to jak v klíčových otázkách, tak i v jednotlivých podrobnostech. Tyto rozpory vyplývají z pohovorů, které žalovaný se stěžovatelem opakovaně vedl, z výpovědi, již stěžovatel učinil v řízení o udělení mezinárodní ochrany v Německu, jakož i z výpovědi, kterou učinil stěžovatel v rámci řízení o žádosti svého dítěte o udělení mezinárodní ochrany, v němž vystupoval jako zákonný zástupce. Za stěžejní rozpor ve výpovědi stěžovatele s opatřenými podklady vyhodnotil krajský soud rozpor v chronologii událostí, které měly bezprostředně vést stěžovatele k vycestování. Nejedná se pouze o rozpor v datu vyřízení víza, nýbrž v příčině vycestování. Stěžovatel konstantně tvrdil, že teprve po propuštění z nemocnice se s manželkou rozhodli vycestovat a začali si zařizovat vízum a letenky. Dokonce vypověděl, že před hospitalizací nikdy nepřemýšlel, že by mohl opustit zemi původu. Záznamy o vyřizování víza nicméně dokládají, že vízum bylo stěžovateli vydáno před demonstrací. Krajský soud poznamenal, že stěžovatel nepředložil přesvědčivé vysvětlení tohoto rozporu v chronologii událostí.

[22] Pokud se snaží stěžovatel závěry krajského soudu zpochybnit vysvětlením, které poprvé předkládá až v kasační stížnosti, tedy že političtí oponenti si v autoritářských státech často vyřizují víza předem („pro jistotu“), je tato námitka nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovateli nic nebránilo v tom, aby ji uplatnil již v řízení před krajským soudem, což neučinil. Ze stejného důvodu je nepřípustná též související námitka, že stěžovatel neměl reálnou možnost rozpory vysvětlit, neboť opakované pohovory byly vedeny jen formálně a nesměřovaly ke zjištění podstatných okolností. V žalobě ostatně stěžovatel v rozporu s tím, co nyní namítá v kasační stížnosti, uvedl, že v rámci nového projednání žádosti byl žalovaným opětovně vyslechnut, přičemž se vyjádřil k údajným odchylkám a konzistentní výpovědi potvrdil svůj azylový příběh.

[23] Krajský soud dále shrnul důvody, pro které žalovaný vyhodnotil lékařskou zprávu a dopis od policie předložené stěžovatelem jako padělané. S těmito závěry se zcela ztotožnil

pokračování

a odkázal na ně. V rozporu s tím, co namítá stěžovatel v kasační stížnosti, nejsou úvahy krajského soudu (potažmo žalovaného) ohledně pravosti listin založeny na hodnocení náležitostí těchto listin z pohledu běžné praxe v České republice při vyhotovování obdobných listin. Jak zmínil krajský soud, hodnoceny nebyly jen formální náležitosti těchto listin (jejich soulad s běžnou praxí v zemi původu byl ověřován prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Ázerbájdžánu), ale rovněž jejich obsah a dále též konzistentnost tvrzení stěžovatele o okolnostech, za nichž listiny získal. To vše v kontextu toho, že již v minulosti užíval falešnou identitu a padělané doklady totožnosti.

[24] Třebaže krajský soud výslovně nereagoval na námitku, že žalovaný nevyčerpal možnosti dokazování, neboť nenařídil provést lékařské posouzení trvalých následků na zdraví stěžovatele, nezakládá toto dílčí pochybení přijatelnost kasační stížnosti, jelikož nemohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Vzhledem k tomu, že závěr o nevěrohodnosti stěžovatele je postaven jednak na rozporech v jeho výpovědích, jednak na vyvrácení stěžovatelem předestřené chronologie událostí zásadní pro celý azylový příběh, nemohlo by odborné posouzení zdravotního stavu stěžovatele na něm nic změnit.

[25] Námitky stěžovatele, že žalovaný měl provést odborné ověření pravosti listin a že nedostatečné údaje v lékařské zprávě jsou způsobeny tím, že byl v nemocnici ošetřen neoficiálně, byly poprvé uplatněny až v kasační stížnosti, ačkoliv mohly být předestřeny již v řízení před krajským soudem. Jsou proto nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Lze dodat, že stěžovatel tvrzením, že byl v nemocnici ošetřen neoficiálně, dále posouvá svůj azylový příběh, čímž zvýrazňuje svoji nevěrohodnost.

[26] Stěžovatel zpochybňuje závěr krajského soudu, že „nepatří k opozičním osobám“, neboť nebyl členem politické strany. Poukazuje na to, že v zemi původu jsou pronásledováni i jednotlivci účastníci se demonstrací nebo vyjadřující protirežimní postoje. Krajský soud nicméně vysvětlil, že stěžovatelovo tvrzení, že byl pronásledován za účast na demonstraci, bylo správně vyhodnoceno jako nevěrohodné. Za této situace nebylo namístě posuzovat, zda stěžovateli hrozí v zemi původu pronásledování z důvodu účasti na demonstracích.

[27] Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu, že nezvážil osobní a rodinné poměry stěžovatele v kontextu možnosti udělit humanitární azyl. Krajský soud v napadeném rozsudku k možnosti udělit humanitární azyl uvedl, že životní situaci stěžovatele nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ hodný zvláštního zřetele. Vyvrátil žalobní bod stěžovatele, jenž se omezil toliko na tvrzení, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí možnosti udělit humanitární azyl nijak nezaobíral, tím, že poukázal na str. 17 tohoto rozhodnutí. K tomu dodal, že žalovaný zhodnotil všechny skutečnosti uváděné stěžovatelem, které by mohly být relevantní, přičemž jeho úvahy nejeví známky libovůle a ze správního spisu neplyne ani porušení procesních předpisů. Odůvodnění rozsudku krajského soudu odpovídá požadavkům kladeným na jeho přezkoumatelnost (viz rozsudek NSS č. j. 2 Afs 24/2005-44).

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Ze shora uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[29] Krajský soud v záhlaví svého rozsudku označil stěžovatelovu manželku jako osobu zúčastněnou na řízení. Rodinný příslušník žadatele o mezinárodní ochranu nicméně podle ustálené judikatury nesplňuje hmotněprávní podmínky pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení upravené v § 34 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení NSS ze dne 29. 7. 2025, č. j. 22 Azs 49/2025-82, a v něm citovanou judikaturu). V této věci nadto manželka stěžovatele nesplnila ani formální podmínku upravenou v § 34 odst. 2 s. ř. s., neboť na výzvu soudu nesdělila, že hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Z těchto důvodů NSS stěžovatelovu manželku za osobu zúčastněnou na řízení nepovažoval.

[30] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2025

Tomáš Kocourek
předseda senátu